

La Vella Dixieland a Granollers

Quan es parla d'estils com el so "New Orleans" o del "Dixie" estem parlant d'una mateixa cosa, ja que tots dos es van portar a cap a la mateixa ciutat, aquesta, que aplegà ambdós estils, fou Nova Orleans.

L'única gran diferència que existeix, és bàsicament que mentre els negres en tocar el "New Orleans" es basaven en el "Blues", els blancs, en tocar el "Dixie", ho feien amb els "Rags" i els temps més ràpids.

I ja se sap, en una música on la vitalitat i la força, té un paper preponderant, són clarament els negres qui s'emporten el "gat a l'aigua" en l'expressivitat d'aquest tipus de Jazz amb un "swing" i una "trempera" exagerada.

Però, com se sap, aquests dos estils formen part de la història del Jazz a principis de segle, no han passat mai "de moda", i ara que som a les darreries de mateix, són aquesta colla de bons músics catalans, que s'han encarregat de tornar a constituir aquest "revival".

Certament, en el Cercle Cultural de la Caixa vam tenir la sort, els que hi erem, de passar una vetllada per recordar-la.

Els números que es van tocar, deixaven entreveure, una gran preparació en la execució, tant individual com col·lectivament, també hem d'esmentar, que els arranjaments, estaven francament molt ben cuidats.

Algú, va dir en una ocasió tot parlant que havien d'haver assajat molt, per arribar a una execució tant magnífica i depurada, ja que el que tocant no és, allò que diguem, molt fàcil d'interpretar.

El que potser va ésser, l'assignatura pendent de la nit, que l'Oriol i el seu vibràfon, no estiguessin presents, degut que el xicot, malauradament, està "marcant el pas" a la "mili".

Però, el que va ésser una bona nova, que en el seu lloc, s'hi trobés un bon coneixedor dels saxos, com es Joan Albert; ell i en Pau, als saxos i clari-

net, van donar-li ales al concert, creant un "swing" increïble i imaginatiu, en molts moments.

Seguint, també, amb la secció de la bufera, hi havien dos bon instrumentistes, en Xavi al trombo, i en Pep a la trompeta, que francament, tots dos van ratllar molt alt, però potser, en tiro més per el primer, que enç va fer aixecar moltes vegades del seient, per el fort "punch" que imprimia, tant en els solos, com quan tocava amb la resta de companys; Molt bé en tot moment.

I a la secció rítmica, un alemany a la bateria, com és Ricard Hochnerger, un català al contrabaix, Artur Regada, i un americà dels E.E.U.U., fill de pares vascos, Ricard Araiza, tocant el banjo i la guitarra.

Tots tres, van estar a l'alçada de les circumstàncies, ja que no deixaven, en cap moment, que el ritme i la força del concert, sofrís lleus baixades de "trempera", que com tots sabem, en el "Dixie", l'energia és primordial. Dels tres, potser m'arriscaria a destacar-ne, a Ricard Araiza. al banjo i a la guitarra, que en molts moments va estar sensacional, tan amb els puntejats o "pizzicatos" dels solos, com en els "rascats" del banjo, que feia retornar, en molts moments, l'imatge de les orquestines de New Orleans.

Temes de gent capdal, a l'univers del Jazz, com "l'Amstrong, el "Duke", el "Count", de "Kid", Ory, i tants d'altres més, en el món del "Dixie" i del "Swing", es van anar desgranant, durant, aproximadament, dues hores del concert, dels que en podem assenyalar el famós "Muskrat Ramble" d'Edward "Kid" Ory, o el trempat, "Royal Garden Blues", o el tema de "Sachtmo", "On the sunny side of the street".

Tot fa pensar, que va ésser una nit rodona, que els qui vam fer-hi acte de presència, vàrem disfrutar d'allò més.

Jaume Sararols

Foto: Espauella